

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobkyně: **N. H.**, zast. JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem se sídlem Liberec III - Jeřáb, 1. máje 535/50, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.1.2010, č.j.: CPR-15425-1/ČJ-2009-9CPR-C236,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Liberec, detašovaného pracoviště Jablonec nad Nisou ze dne 30.9.2009, č.j.: CPUL-05800-11/CI-2009-044062 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) byla žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu dle ust. § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta podle ust. § 87e odst. 1 písm. c) téhož zákona s odůvodněním, že žalobkyně se dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území tím, že účelově uzavřela manželství se státním občanem České republiky.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě předně obecně namítla, že žalovaný porušil:

- § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen “správní řád”), neboť napadené rozhodnutí není v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu;
- § 3 správního řádu, neboť žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nevedl správní řízení tak, aby posílil důvěru žalobkyně ve správnost jeho rozhodování a napadené rozhodnutí není přesvědčivé;
- § 36 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaný nedal žalobkyni možnost, aby mohla navrhnout důkazy;
- § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyni nepřesvědčilo o jeho správnosti a postupu žalovaného a žalovaný se v něm nevypořádal se všemi provedenými důkazy.

K namítanému porušení § 3 správního řádu žalobkyně konkrétně uvedla, že jí ze strany žalovaného nebyl dán prostor, aby při zjišťování skutečného stavu věci mohla spolupůsobit a uplatnit skutečnosti a důkazy svědčící v její prospěch. Žalovaný rozhodl bez nařízení jednání, aniž by jí dal možnost prostudovat spis, navrhnout jakýkoli důkaz, vyjádřit se k obsahu spisu apod. S poukazem na § 36 odst. 1 správního řádu žalobkyně uvedla, že právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy je základní a současně i zásadní oprávnění žalobkyně, kterým přispívá k řádnému objasnění věci. Pokud žalovaný navržený důkaz neprovede, měl by důvody, které jej k tomu vedly, vyložit v odůvodnění svého rozhodnutí. Nic takového však v napadnutém rozhodnutí není.

Žalobkyně dále ve stručnosti zrekapitulovala průběh správního řízení včetně své výpovědi před správním orgánem I. stupně, z níž dle jejího názoru vyplývá, že řekla pravdu a nesnažila se správnímu orgánu cokoli zatajovat. Na rovinu řekla, že věděla, že s největší pravděpodobností jí vyprší platnost pobytu v České republice. Pokud se tedy chtěla s manželem vzít a vypršení platnosti pobytu v České republice celou věc jen urychlilo, není důvod docházet k závěru, že jejich manželství bylo uzavřeno účelově. Kdyby to bylo účelové, tak by to žalobkyně sama nepotvrdila, ale zapírala by. Správní orgán I. stupně, jakož i žalovaný v podstatě tvrdí, že pokud dva občané České republiky uzavřou manželství jenom proto, že spolu čekají dítě (protože tzv. „musejí“), jde o argumentum ad absurdum neplatný svazek. Ano, i oni se chtějí někdy později vzít, ale skutečnost, že se jim narodí dítě, vše urychlila. Tento argument žalovaného tak není možné bez dalšího přijmout.

Otázky správního orgánu I. stupně, které kvitoval žalovaný, kdo koupil snubní prstýnky apod., jsou dle mínění žalobkyně zcela irelevantní a s příděchem xenofobie. Právní zástupce žalobkyně se nikdy nesetkal s tím, že by u občanů České republiky někdo někdy zjišťoval, kdo kupoval snubní prstýnky apod. Dle žalobkyně to spíše vypadá jako účelově vedené správní řízení. Rovněž výslech náhodného souseda je zavádějící, protože dnes je doba, kdy si každý hledí svého. Je tak nepravděpodobné, že by soused vypověděl něco jiného, než řekl. Pokud měla být výpovědi souseda dána nějaká váha, potom jich mělo být více, a i tak by se dalo hovořit pouze o podpůrném důkazu. Správní orgán I. stupně a žalovaný neprovedli hlubší dokazování spočívající např. v tom, jaká je spotřebovaná energie v bytě apod. Důkazy provedené správními orgány jsou naprosto nedostačující.

Žalobkyně dále uvedla, že povinnost manželů žít spolu, zakotvená v ust. § 18 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, dávno neznamená povinnost manželky následovat manžela do místa jeho bydliště a povinnost vzájemných intimních styků. Povinnost manželů žít spolu nelze zúžit jen na společné bydlení. Manželství je svou podstatou životní společenství a povinnost manželů žít spolu je chápána spíše jako společné sdílení radostí a strastí manželství a společné hospodaření. Jsou totiž manželé, kteří spolu sice bydlí v jednom bytě, ale každý obývá samostatně jeden pokoj, každý nakládá se svými příjmy samostatně bez dohody s druhým manželem, intimně se nestýkají, navzájem komunikují, jen když se chtějí pohádat, volný čas tráví nezávisle na sobě, tedy nežijí spolu. Jediné, co je spojuje, je právní existence manželství, v lepším případě jsou alespoň schopni se dohodnout, kdo vyzvedne dítě ze školky a jak se budou hradit náklady s ním spojené. Naopak může nastat situace, kdy manželé sice nebydlí v jednom bytě, ale žijí spolu. Jde např. o studentská manželství nebo tzv. víkendová manželství, kdy jeden z manželů je z důvodů zaměstnání většinu času vzdálen, ale stýská se mu po druhém manželovi, společně hospodaří, společně tráví volný čas apod.

Žalobkyně má za to, že v okamžiku, kdy byla zamítnuta její žádost k povolení k dlouhodobému pobytu, probíhalo celé správní řízení účelově a mělo pouze jeden jediný účel - žádost o povolení k přechodnému pobytu bez dalšího zamítnout. Z celého odůvodnění je cítit xenofobie, jednostrannost a účelovost. Není zde uveden jediný důkaz, který by měl být ve prospěch žalobkyně. Existuje x manželství, kdy jeden z manželů žije v Austrálii, druhý v České republice, a přesto o jejich existenci nikdo nemá pochyb. V tomto případě jde o L. a J. n. N. a celá věc je vyhodnocena jako účelová. Není zde ani náznak nestrannosti, pouze ryzí účelovost.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k podané žalobě setrval na svých závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vylýnuly tyto, pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že vyhodnocením podkladů zjistil, že žalobkyně pobývala na území České republiky na vízum nad 90 dní platné od 29.4.2008 do 30.11.2008. Dne 12.11.2008 si podala žádost o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání dle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K této žádosti nedoložila náležitost, konkrétně rozhodnutí Úřadu práce o povolení k zaměstnání, a proto byla vyzvána, aby doplnila rozhodnutí Úřadu práce. Žalobkyně ve stanovené lhůtě osobně doručila na pracoviště cizinecké policie v Jablonci nad Nisou rozhodnutí Úřadu práce v Jablonci nad Nisou ze dne 27.11.2008, č.j.: JNA-217/2008-za. Následným šetřením správní orgán zjistil, že se jedná o padělek. Dne 7.1.2009 byla dle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 46 odst. 1 tohoto zákona žádost žalobkyně zamítnuta a následně bylo zamítnuto i její odvolání.

Dále správní orgán I. stupně poukázal na to, že do protokolu sepsaného dne 7.7.2009 účastníci řízení (žalobkyně a její manžel M.P.) uvedli skutečnosti, ze kterých je zřejmé, že

nežijí společným životem. Žalobkyně mimo jiné do protokolu uvedla, že s manželem začali společně žít trvale až po svatbě, kdy manžel přes pracovní týden spí u ní na adrese J. n. N., Ka na víkendy jezdí ona za manželem do L. Na uvedené adrese má pronajatý byt 1 + 1, ve kterém žije společně s kamarádkou paní M.L. V Liberci bydlí v bytě ve starším paneláku, který patří manželovu otci; jedná se o byt velikosti 1+1, který zde bydlí také. Manžel je vyučený automechanik, v minulosti nebyl trestně stíhán. Dále uvedla, že snubní prstýnky kupovali společně v Jablonci nad Nisou. Na otázku, kdo přišel s návrhem na uzavření manželství, žalobkyně odpověděla, že chtěla navštívit svoji rodinu na Ukrajině a věděla, že s největší pravděpodobností jí vyprší platnost pobytu v České republice. Manžel chtěl odjet s ní, ale ona věděla, že už by se nemohla vrátit zpět do ČR, tak se dohodli, že se vezmou. Na závěr uvedla, že nemůže říci, že by bylo manželství z její strany uzavřeno za účelem toho, aby mohla zůstat v ČR, i když připouští, že kdyby jí nehrozilo ukončení pobytu v ČR, tak by s manželem udržovala delší známost a asi by se nevzdávala tak brzo.

M.P. do protokolu mj. uvedl, že s manželkou ještě stále nežije trvale ve společné domácnosti. Většinou se navštěvují, jezdí za ní do Jablonce a ona za ním do Liberce podle toho, jak mají čas. Přes týden ho manželka navštěvuje v Liberci, kde on v pracovní dny spí, aby se dostal ráno do práce. Na víkend většinou jezdí za manželkou do Jablonce nad Nisou. V Jablonci nebydlí, nemá zde trvale nastěhované věci, manželka s ním nebydlí v Liberci, nemá zde osobní věci. V Jablonci zůstává přes noc asi tak 4 - 8 krát za měsíc. Uvedl, že žije na adrese L., N., je to byt ve starší zástavbě o velikosti 2+1, v bytě žije hlavně on, občas se zde zdržuje i jeho otec. Nedokončil učiliště, učil se automechanikem. Snubní prstýnky kupoval on, a to v Jablonci nad Nisou. Na otázku kdo přišel s návrhem na uzavření manželství, uvedl, že on. Manželství uzavřeli, protože se mají rádi, rozhodně nebylo důvodem svatby to, že manželka chtěla získat pobyt v ČR.

Dne 11.2.2009 byla hlídkou ICP Liberec provedena prověrka k osobě žalobkyně na adrese L. N., přičemž bylo zjištěno, že žalobkyně se na uvedené adrese moc nezdržuje. Dále byl vytěžen soused p. M. Š., který uvedl, že žalobkyni na této adrese nikdy neviděl.

Dne 22.7.2009 byla provedena prověrka adresy J. n. N. K. Vytěžením majitelů domu bylo zjištěno, že žalobkyně zde bydlí spolu s cizinkou M.L. Majitelé domu dále uvedli, že za žalobkyni chodí asi jeden měsíc nějaký muž, kterého neznají. Navštěvuje žalobkyni asi třikrát týdně. Nikdy zde nezůstal přes noc, jelikož ho vídají odcházet a sami si nepřejí, aby zde tento muž přespával.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí dále konstatoval, že před vydáním samotného rozhodnutí účastníci řízení nevyužili svého práva se seznámit se všemi podklady řízení, nenavrhli žádné nové důkazy a nevyjádřili svá stanoviska. Po posouzení všech zjištěných skutečností správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobkyně uzavřela s panem M.P. manželství účelově s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, a proto shledal důvody pro zamítnutí žádosti žalobkyně ve smyslu ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, které po obsahové stránce koresponduje s podanou žalobou. Toto odvolání bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k namítanému porušení ust. § 2 odst. 1 správního řádu uvedl, že správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Kde správní řád mluví o zákoně, rozumí se tím též i mezinárodní smlouva,

kteřá je součástí právního řádu. V případě žalobkyně, která podala žádost o povolení k přechodnému pobytu podle ust. § 87 b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně postupoval v souladu se správním řádem a se zákonem o pobytu cizinců, které se aplikují na řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Pokud měla žalobkyně za to, že správní orgán I. stupně porušil ust. § 2 odst. 1 správního řádu, měla blíže specifikovat, v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí, tj. v čem je toto rozhodnutí v rozporu se zákony, ostatními právními předpisy a mezinárodními smlouvami. Žalovaný tuto námitku označil za nedůvodnou. Dále uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu. Povinností správního orgánu I. stupně není posilovat důvěru žalobkyně ve správnost svého rozhodování, a přesvědčovat tak žalobkyni o jeho správnosti, ale správní orgán I. stupně má povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Spisovým materiálem je doloženo, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu, když náležitě zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Povinnost správního orgánu řádně objasnit skutečný stav věci není absolutní a je významně korigována zásadou procesní ekonomie. Správní orgán má povinnost volit důkazní prostředky tak, aby byl objasněn skutečný stav věci, aby byl objasněn rychle a hospodárně. Nesmí provádět nadbytečné důkazy, které nemají žádnou vypovídací hodnotu a neobjasňují skutečný stav věci. Spisovým materiálem je prokázáno, že dne 27.8.2009 byli oba účastníci řízení vyrozuměni správním orgánem I. stupně, že mají možnost se vyjádřit k podkladům před vydáním rozhodnutí, navrhopat důkazy, vyjádřit svá stanoviska, nahlížet do spisu, avšak tohoto práva nevyužili.

Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl důvody výroku, z čeho vycházel a čím se řídil při hodnocení důkazů. Pokud žalobkyně zastává názor, že se správní orgán I. stupně nevypořádal se všemi provedenými důkazy, měla v odvolání uvést, se kterými důkazy se správní orgán I. stupně nevypořádal, neboť v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, z čeho správní orgán vycházel a na základě čeho dospěl k závěru, který je uveden ve výrokové části jeho rozhodnutí.

Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí zrekapituloval protokoly o vyjádření účastníků řízení ze dne 7.7.2009 a uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 167 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, když v rámci své kompetence prověřoval, zda manželství se státním občanem ČR, jehož uzavřením se cizinka ve smyslu § 15a tohoto zákona stala rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nebylo uzavřeno s cílem obejít platné právní předpisy v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území České republiky a získat zde oprávnění k pobytu. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, který předmětnou žádost zamítl ve smyslu ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť spisovým materiálem je prokázáno, že účastníci řízení nenaplníují definiční znaky manželství ve smyslu ust. § 1 a § 18 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině. Kompetencí správního orgánu I. stupně není posuzovat, zda má manželský pár, který uzavřel fiktivní sňatek, bytové či jiné důvody, proč spolu nežijí ve společné domácnosti a proč se nepodílejí na povinnostech vyplývajících z manželství, ale skutečnost, zda došlo k uzavření účelového sňatku. Správní orgán I. stupně má povinnost posuzovat uzavřené manželství mezi žalobkyní a M.P. v souladu se zákonnou úpravou. Správní orgán I. stupně posuzuje uzavření manželství mezi občanem EU a osobou třetího státu jako takové.

Žalovaný na tomto místě odkázal na Usnesení Rady (ES) ze dne 4.12.1997 o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (97C 382/01), podle

kterého se za účelové manželství považuje manželství uzavřené mezi státním příslušníkem členského státu Evropské unie nebo příslušníkem třetího státu s oprávněným pobytem na území členského státu Evropské unie a státním příslušníkem třetího státu, jehož jediným cílem je obejít právní předpisy o vstupu a pobytu státních příslušníků třetích států a obdržet pro státního příslušníka třetího státu povolení k pobytu na území členského státu Evropské unie, tj. příslušné povolení k pobytu. Okolnosti, které mohou být důvodem pro domněnku, že manželství je manželstvím účelovým, jsou zejména skutečnosti, že manželské soužití nedodržuje, manželé se nepodílejí přiměřeně na povinnostech vyplývajících z manželství, manželé uvádějí rozporuplné odpovědi. Vzhledem k tomu, že se v případě žalobkyně nejedná o uzavření manželství mezi dvěma občany České republiky, ale o uzavření manželství mezi občanem třetího státu a občanem Evropské unie, může členský stát přijímat potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků podle článku 35 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004. Je na uvážení správního orgánu I. stupně, jaké otázky zvolí při provádění správního úkonu, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Spisovým materiálem je doloženo, že dne 13.8.2009 byl sepsán protokol o výsledku svědka s paní M.L.. Tato svědkyně není sousedkou žalobkyně, nýbrž její spolubydlící, neboť spolu obývají stejný byt. Paní L. do protokolu uvedla, že je spolubydlící žalobkyně (od února 2009), že nemůže uvést přesně, jak často pan Michal za žalobkyní jezdí, že ho z počátku potkávala poměrně málo, poslední dobou je tam více, ale že ho moc nepotkává, pouze si např. všimne, že jsou v chodbě pánské boty, že u žalobkyně její manžel občas přespává, jak často, to však neví. Neví, zda za ním žalobkyně jezdí. Dále uvedla, že s žalobkyní jsou pouze spolubydlící, ona se jí se svými soukromými věcmi nesvěřuje. Občas slyší, že žalobkyni někdo telefonem zavolá a ona pak odchází na nějakou schůzku; neví, zda volá její manžel. Na otázku, jak je možné, že pan M.P. uvádí, že v pracovním týdnu se u manželky přes noc nezdržuje, paní L. uvedla, že skutečně vidá jen v chodbě pánské boty a tak se domnívá, že se jedná o pana Michala. Fyzicky pana Michala po svatbě ještě několikrát viděla, musí ovšem říci, že poslední 3 týdny ho fyzicky neviděla. Když pana Michala potkávala, bylo to obvykle v poledních hodinách, ne večer.

Spisovým materiálem je dle žalovaného doloženo, že žalobkyně a M.P. nesdílí společnou domácnost, neboť žalobkyně se zdržuje na adrese K., J.n.N. a M.P. má trvalý pobyt na adrese Na pískovně 650/10, L.. Současně je prokázáno, že žalobkyně bydlí s paní M.L.

Žalovaný upozornil na to, že důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu není nesdílení společné domácnosti manžely, ale okolnosti, které mohou být důvodem pro domněnku, že manželství je účelové, což jsou zejména skutečnosti, že manželé nedodržují manželské soužití, nepodílejí se přiměřeně na povinnostech vyplývajících z manželství a uvádějí rozporuplné odpovědi. Spisovým materiálem je prokázáno, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 50 správního řádu, neboť si opatřil podklady pro vydání rozhodnutí, jimiž jsou mj. i skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, zjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící v neprospěch žalobkyně a současně zhodnotil podklady pro vydání rozhodnutí dle své úvahy, přičemž přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení do protokolu. Žalovaný dodal, že uzavření manželství žalobkyně s M.P. není nijak zpochybňováno. Správní orgány jsou však povinny se v rámci vedeného řízení zabývat veškerými zjištěnými skutečnostmi a důkazy, a to nejen tím, zda bylo uzavřeno manželství, ale i tím, zda v řízení nejsou zjištěny důvody pro nevydání povolení k přechodnému pobytu. Vyhodnocením protokolů o vyjádření účastníků správního řízení byly prokázány zásadní nesrovnalosti a skutečnosti, které přímo poukazují na účelovost uzavřeného manželství.

Žalovaný tak dospěl k přesvědčení, že manželství nebylo uzavřeno jako trvalé společenství muže a ženy ve smyslu ust. § 1 zákona o rodině, ale jeho hlavním cílem bylo získání povolení k pobytu žalobkyně. Spisovým materiálem je prokázáno, že k uzavření manželství mezi účastníky řízení došlo za rozporuplných podmínek, které jsou zřejmé z protokolů účastníků řízení. Závěrem žalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.4.2004, sp. zn.: 5 Azs 43/2003 a na usnesení Ústavního soudu ze dne 9.6.2004, sp.zn. III ÚS 260/04 a ze dne 12.7.2005, sp.zn. I. ÚS 38/04, podle kterých žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území ČR, neboť takové právo je dáno pouze občanům ČR. Stejně tak neexistuje zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území s ohledem na vlastní zájmy.

Žalovaný též shledal, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu je přiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Uzavřel, že po celkovém posouzení celého spisového materiálu dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem, neboť spisovým materiálem je prokázáno, že žalobkyně se dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců zejména tím, že účelově uzavřela manželství s M.P.a oba účastníci řízení uvedli rozporné skutečnosti.

O žalobě bylo možné rozhodnout na základě důkazů provedených v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným. Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Soud na tomto místě pro úplnost dodává, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.).

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle ust. § 2 odst. 1 správního řádu správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu.

Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 36 odst. 1 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.

Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se

netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle ust. § 49 odst. 1 správního řádu ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.

Podle ust. § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat policii o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.

Podle ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Policie žádost dále zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Podle ust. § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen uvádět v řízení podle tohoto zákona pravdivě a úplně všechny požadované údaje v rozsahu stanoveném tímto zákonem.

Podle ust. § 168 zákona o pobytu cizinců ustanovení správního řádu o správním řízení se nevztahují na řízení podle § 9 (s výjimkou řízení podle § 9 odst. 4), § 19 odst. 1, § 22, 24, 26, 29, 29a odst. 1 a 3, § 29b odst. 2, 30, 33, 36, § 37 odst. 1 písm. c), § 38 odst. 1, § 40, 41, 42g, 49, 50, § 53 odst. 2, § 56 odst. 5 a 6, § 61, 92, 98a, 115a, § 122 odst. 1 a 2, § 123a, § 124 (s výjimkou řízení podle § 124 odst. 4), § 124b, § 126a, § 129, § 135 odst. 3 až 5, § 148, § 154 odst. 2, § 155 odst. 1, § 180, 180b, 180d, 180e a 180h.

Soud posoudil žalobní námitky takto:

Námitka, podle níž žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, není opodstatněná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, které má oporu ve spisovém materiálu, vyplývá, že žalobkyně k předmětné žádosti o povolení k přechodnému pobytu předložila všechny doklady, které zákon o pobytu cizinců vyžaduje. Správní orgán I. stupně následně v souladu se zákonem o pobytu cizinců zjišťoval, zda ve smyslu § 87e tohoto zákona není dán některý důvodů pro zamítnutí této žádosti. Za tímto účelem provedl řadu důkazů (výslech účastníků řízení, tj. žalobkyně a jejího manžela, výslech svědka - spolubydlící žalobkyně M. L., dále místní šetření na adrese, kterou žalobkyně označila jako místo svého pobytu, a na adrese pobytu manžela žalobkyně), na jejichž základě dospěl k závěru o účelovosti uzavření manželství žalobkyně. Dle náhledu soudu byl

v projednávaném případě skutkový stav správním orgánem náležitě zjištěn v rozsahu stanoveném v § 3 správního řádu.

Tvrdí-li žalobkyně, že v řízení byl správním orgánem nedostatečně zjištěn skutkový stav věci a že si žalovaný neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, bylo by též na místě, aby zároveň namítla, že tu jsou k dispozici další důkazní prostředky, jimiž by skutečný stav věci mohl být řádně zjištěn. Žádné konkrétní důkazní prostředky však žalobkyně neoznačila a není tedy patrné, čím by měl být skutkový stav, jehož nedostatečné zjištění namítá, dále doplňován. Její tvrzení, že správní orgán měl provést hlubší dokazování spočívající např. v tom, jaká je spotřebovaná energie v bytě apod., nelze považovat za návrh důkazu, který by mohl jakkoliv přispět k řádnému objasnění skutkového stavu věci. Provedení tohoto důkazu by totiž nemohlo odstranit zásadní rozpory mezi výpověďmi žalobkyně a jejího manžela ohledně jejich údajného manželského soužití, nehledě k tomu, že z údaje o spotřebované energii nelze konkrétně dovozovat, jaký počet osob a v jakém období daný byt obýval.

Ze zákona o pobytu cizinců ani ze správního řádu neplyne povinnost správních orgánů vést řízení tak, aby byla posilována důvěra žalobkyně ve správnost rozhodování správních orgánů. Uvedená námitka vychází z již neúčinné právní úpravy, konkrétně z ustanovení § 3 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Podle stávající právní úpravy - nového správního řádu, který nabyl účinnosti 1.1.2006 – je správní řízení založeno na základních zásadách zakotvených v § 2 - § 8 správního řádu. Tvrzení žalobkyně, že žalovaný nevedl správní řízení tak, aby posílil její důvěru ve správnost jeho rozhodování a že napadené rozhodnutí není přesvědčivé, je pouze subjektivním názorem žalobkyně, který soud nesdílí.

Neobstojí námitky, že žalobkyni nebyl dán prostor, aby při zjišťování skutkového stavu věci mohla spolupůsobit a uplatnit skutečnosti a důkazy svědčící v její prospěch a že jí ze strany správního orgánu nebylo umožněno prostudovat spis, vyjádřit se k jeho obsahu či navrhnout jakýkoli důkaz. Z obsahu spisového materiálu soud zjistil, že správní orgán I. stupně vyrozuměním ze dne 27.8.2009, č.j.: CPUL – 5800/CI-2009-044062 seznámil žalobkyni s tím, že ukončil dokazování a současně žalobkyni poučil o tom, že před vydáním rozhodnutí má právo seznámit se se všemi podklady řízení, navrhnout důkazy, vyjádřit své stanovisko a nahlížet do spisu. Zároveň bylo žalobkyni sděleno, že pokud tak neučiní do 10 dnů od převzetí, má se za to, že žádné nové důkazy či doplňky nenavrhuje. Uvedené vyrozumění bylo žalobkyni prokazatelně doručeno dne 4.9.2009, nicméně žalobkyně ve stanovené lhůtě (a ani později) žádného z těchto svých procesních práv nevyužila. Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně umožnil žalobkyni v plné šíři realizaci jejích procesních práv upravených v § 36 správního řádu.

Námitka žalobkyně, podle které správní orgán I. stupně v dané věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, je zcela neopodstatněná. O tom, že žalobkyni bylo umožněno vyjádřit se k věci samé v rámci ústního jednání, svědčí protokol o vyjádření žalobkyně jako účastníka řízení sepsaný dne 7.7.2009 podle § 18 odst. 1 správního řádu, který je rovněž obsahem spisového materiálu.

Žalobní námitka vytykající žalovanému porušení § 68 odst. 3 správního řádu tím, že se v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi provedenými důkazy a nesdělil, z jakého důvodu neprovedl navržené důkazy, je naprosto obecná a nekonkrétní. Podle § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje

žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitek) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. V daném případě žalobkyně toliko obecně namítala, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi provedenými důkazy a nesdělil, z jakého důvodu neprovedl navržené důkazy. Žalobkyně však konkrétně neuvedla, s jakými provedenými důkazy se žalovaný nevypořádal a jaké jí navržené důkazy byly správním orgánem opomenuty. Naprostá obecnost uvedené žalobní námítky brání tomu, aby se jí soud jakkoliv zabýval.

Soud pouze jako obiter dictum uvádí, že v souzené věci byly vedle podkladů přiložených k žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu jako důkazy použity výsledky účastníků řízení, výslech svědka (spolubydlící žalobkyně M.L.) a záznamy z místních šetření provedených na adrese místa pobytu žalobkyně a na adrese pobytu jejího manžela. Hodnocením těchto důkazů se správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích zabývaly, když zejména podrobně poukázaly na výsledky účastníků řízení a rozpory zjištěné v jejich výpovědích. Správní spis neobsahuje žádný podklad pro tvrzení, že by žalobkyně navrhla provedení jakéhokoliv konkrétního důkazu. Jak již bylo konstatováno shora, vyrozumění správního orgánu I. stupně ze dne 27.8.2009, č.j.: CPUL – 5800/CI-2009-044062 zůstalo ze strany žalobkyně bez jakékoliv odezvy. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobkyně kromě „důkazu“ spisovým materiálem vedeným v dané věci, z něhož správní orgán pochopitelně při rozhodování vychází, jako důkaz označila pouze výslech účastnice řízení. Žalobkyně nicméně byla jako účastník řízení vyslechnuta v řízení před správním orgánem I. stupně a žalovaný z tohoto důkazu – její účastnické výpovědi - při svém rozhodování vycházel, o čemž svědčí odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tomu, aby byl účastnický výslech žalobkyně znovu prováděn v odvolacím řízení, nebylo žádného důvodu. Stejně jako v následně podané žalobě, také v odvolání žalobkyně argumentovala tím, že správní orgán měl provést hlubší dokazování spočívající např. v tom, „jaká je spotřebovaná energie v bytě apod.“ Tuto její argumentaci však nelze považovat za návrh konkrétního důkazu, který by mohl jakkoliv přispět k řádnému objasnění skutkového stavu věci, nehledě k tomu, že žalobkyně vůbec neuvedla, ve vztahu k jakému bytu by se měla spotřeba energie zkoumat, za jaké období, a jaké její tvrzení by mělo být takovým důkazem prokázáno. Žalovaný tudíž nijak nepochybil, když k této nekonkrétní argumentaci žalobkyně nepřihlížel a nepovažoval jí za návrh důkazu. Žalobkyni ostatně nic nebránilo, aby listiny prokazující spotřebu energie v (blíže nespecifikovaném) bytě žalovanému předložila spolu s odvoláním, jestliže prokázání této skutečnosti považovala, ať už z jakéhokoliv důvodu, za relevantní.

Z toho, že žalobkyně v řízení před správním orgánem „na rovinu“ přiznala, že vypršení platnosti jejího pobytu pouze urychlilo jejich rozhodnutí uzavřít sňatek, rozhodně nelze dovozovat, že manželství nebylo uzavřeno účelově. Z uvedeného konstatování žalobkyně je nutno dovodit pravý opak, to jest závěr o účelovém uzavření manželství, neboť žalobkyně de facto sama přiznala, že manželství by (zatím) neuzavřela, pokud by nad ní nevisela hrozba v podobě blížícího se vypršení platnosti jejího pobytu na území ČR poté, co byla zamítnuta její žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Zdůrazňuje-li žalobkyně, že v řízení „řekla pravdu a nesnažila se správnímu orgánu cokoli zatajovat“, je třeba uvést, že tím jen dostala své zákonné povinnosti zakotvené v § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Tvrzení žalobkyně, že chtěla navštívit svojí rodinu na

Ukrajíně, že věděla, že s největší pravděpodobností jí vyprší platnost pobytu v ČR, a že tato skutečnost urychlila uzavření sňatku, dle náhledu soudu pouze potvrzuje správnost závěru žalovaného o účelovosti uzavření daného manželství.

Zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu v souzené věci nicméně není vystavěno na zjištění, že žalobkyně ve své výpovědi připustila, že uzavření jejího sňatku s M.P.urychlilo blížící se vypršení víza. Důvodem zamítnutí předmětné žádosti byl závěr, že manželství žalobkyně s M.P.bylo uzavřeno účelově, k uvedenému závěru však správní orgány dospěly především na základě rozporů ve výpovědích žalobkyně, jejího manžela M.P.a spolubydlící žalobkyně M.L.. Z nich totiž vyplynulo, že manželé spolu nežijí, nepodílejí se na povinnostech vyplývajících z manželství a vypovídají rozporně o skutečnostech týkajících se jejich manželského soužití.

Soud přisvědčuje tvrzení žalobkyně, že povinnost manželů žít spolu nelze zúžit na společné bydlení. V daném případě však správní orgány dospěly k závěru o účelovosti uzavření manželství s cílem obejít zákon o pobytu cizinců nejen na základě zjištění, že manželé nemají společné bydlení. Důvodem shora uvedeného závěru byla rovněž skutečnost, že manželé se nepodílejí na povinnostech vyplývajících z manželství a především že uváděli rozporuplné odpovědi. Žalobkyně a její manžel se nebyli schopni shodnout ani na tak zásadní věci, zda a v jakém rozsahu spolu žijí. Žalobkyně do protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 7.7.2009 uvedla, že spolu začali žít trvale až po svatbě a že manžel přes pracovní týden spí u ní na adrese J. n. N., K. a na víkend jezdí ona k manželovi do Liberce. Manžel žalobkyně naproti tomu do protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 7.7.2009 uvedl, že přes víkend jezdí on za manželkou do Jablonce, v pracovním týdnu ho manželka navštěvuje v Liberci. Věrohodnost a pravdivost výpovědi žalobkyně o jejím manželském soužití s M.P.je vyvrácena též svědeckou výpovědí její spolubydlící M.L., která by jistě zaznamenala, pokud by u žalobkyně v Jablonci nad Nisou během týdne přespával její manžel. Tuto skutečnost výslovně popřeli také majitelé nemovitosti, ve které se nachází byt užívaný žalobkyní.

Nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že výslech „náhodného souseda“ je zavádějící. Závěr žalovaného o účelovosti uzavřeného manželství nestojí na sdělení Martina Škalouda, který je sousedem manžela žalobkyně, ale na výpovědích žalobkyně, jejího manžela M.P.a spolubydlící žalobkyně M.L. M.L. jakožto spolubydlící žalobkyně byla plně kompetentní vypovídat o okolnostech údajného soužití žalobkyně a jejího manžela. Každý spolubydlící se totiž nutně zajímá (například již z důvodu osobní bezpečnosti), kdo a případně kdy se pohybuje po společně obývaném bytě, a z titulu společně užívané nemovitosti je o těchto skutečnostech zpravidla velmi dobře informován. Výslech této svědkyně tak nelze v žádném případě považovat za zavádějící.

Ani jeden z výše popsaných závěrů správního orgánu ohledně zásadních rozporů ve výpovědích žalobkyně, jejího manžela M.P. a spolubydlící žalobkyně M.L. ohledně vzájemného manželského soužití účastníků správního řízení žalobkyně žádnou konkrétní námitkou v žalobě nezpochybnila ani nevyvrátila. Ke zpochybnění či vyvrácení těchto závěrů nepostačuje obecný poukaz žalobkyně na existenci tzv. manželství na dálku, víkendových či studentských manželství. To, že taková manželství existují, ještě neznamená, že mezi ně patří též manželství žalobkyně. Ta sice v žalobě definovala manželství jako životní společenství, pro které je typické společné sdílení radostí a strastí manželství a společné hospodaření, nicméně důkazy provedené v řízení před správním orgánem neprokazují, že by s M.P.uzavřela manželství za účelem založení a faktického vedení takového společenství.

Argumentace, v níž žalobkyně srovnává svůj případ se situací, kdy dva občané České republiky uzavřou manželství proto, že spolu čekají dítě (protože tzv. „musejí“), rovněž nemůže obstát. Žalobkyně předně není občankou ČR a navíc důvodem uzavření jejího manželství nebylo těhotenství, ale snaha legalizovat svůj další pobyt na území České republiky.

Nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že správní řízení bylo vedeno účelově, neboť u občanů České republiky nikdo nezjišťuje, kdo kupoval snubní prstýnky. Občanů České republiky se na tuto skutečnost nikdo neptá z jednoho prostého důvodu – jako občané České republiky mají právo pobývat na území České republiky bez dalšího, nemusí podávat žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky a v řízení o této žádosti případně prokazovat, že jejich manželství nebylo uzavřeno účelově. Jinak řečeno, občané České republiky se nemohou dopustit obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území tím že by účelově uzavřeli manželství. Žalobkyně však není občankou České republiky, ale Ukrajiny a pobývat na území České republiky je oprávněna výhradně na základě povolení. Žalobkyně podala u správního orgánu I. stupně žádost o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení s manželem. Jestliže se správní orgán I. stupně dotazoval v rámci vedeného řízení žalobkyně a jejího manžela, kdo z nich kupoval snubní prstýnky, nelze z tohoto dotazu usuzovat na účelovost vedeného řízení či dokonce na xenofobní postoj správního orgánu, ale na snahu správního orgánu I. stupně náležitým způsobem objasnit stav věci. Odpověď účastníků řízení na otázku, zda mají snubní prstýnky a kdo je kupoval, a porovnání souladu jejich odpovědí umožňuje správnímu orgánu I. stupně vytvořit si představu o společném životě žalobkyně a jejího manžela, popř. prověřit věrohodnost jejich výpovědí.

Důvodné není ani tvrzení, podle kterého od okamžiku, kdy byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu, probíhalo celé správní řízení účelově. K uvedenému tvrzení soud uvádí, že prvostupňové rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu č.j.: CPUL-02718/ČJ-2008-0462PJ-C bylo vydáno dne 7.1.2009, tzn. ještě předtím, než žalobkyně podala žádost o povolení k přechodnému pobytu. Ze spisového materiálu a rovněž z obsahu napadeného rozhodnutí nelze dovodit nic, co by nasvědčovalo, že správní orgány v dané věci postupovaly jednostranně, účelově nebo xenofobně. Žalobkyně ostatně ani neuvedla, o které konkrétní skutečnosti toto své přesvědčení opírá. Uvedené námitky o xenofobii, jednostrannosti nebo účelovosti postupu žalovaného jsou tak pouze jejím ničím neprokázaným tvrzením bez reálného podkladu.

Dle názoru soudu bylo řízení o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu vedeno v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný řádně vyhodnotil provedené důkazy a srozumitelným způsobem popsal úvahy, na základě kterých dospěl k závěru o účelovosti uzavření manželství žalobkyně a M. P. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak vyhovuje požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 správního řádu. Soud vzhledem k výše uvedenému nepřisvědčil ani obecné žalobní námitce vytýkající žalovanému porušení zásady legality zakotvené v § 2 odst. 1 správního řádu.

Pouze na okraj soud dodává, že žalobkyně, ač namítala též rozpor napadeného rozhodnutí s mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu ČR, neoznačila žádnou takovou mezinárodní smlouvu, kterou by žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil. K tomuto žalobnímu tvrzení soud vzhledem k jeho nekonkrétnosti nemohl přihlížet.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2013

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková